

Arrest

**nr. 345 057 van 20 april 2026
in de zaak RvV X / XI**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VANACKER
Korte Torhoutstraat 23
8900 IEPER**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 september 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 augustus 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat C. VANACKER verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 4 juni 2025 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 7 augustus 2025.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 25 augustus 2025 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Marokkaanse nationaliteit, bent u van Berberse origine en hangt u de islam aan. U bent geboren en getogen in Berkane. U liep school tot en met de eerste graad middelbaar en

volgde ook een opleiding mechanica. U moest echter uw studies staken vanwege financiële problemen binnen het gezin. Ook hebt u een jaar in de gevangenis gezeten naar aanleiding van een ruzie en vechtpartij. Toen u 17 of 18 jaar was, raakte u besmet met hepatitis C. U weet niet hoe u het virus heeft opgelopen. U raadpleegde een ziekenhuis en een apotheek in Oujda maar de medicatie die u nodig had, was daar niet beschikbaar. U werd vervolgens geholpen door familieleden in het buitenland, die medicatie naar u opstuurden. Omwille van deze redenen besloot u het land te verlaten.

U reisde eerst naar Nador, waar u zo'n 2 à 3 maanden verbleef, om vervolgens de Spaanse landsgrens bij Melilla over te steken. Dit was in 2017. U bleef in Melilla gedurende één jaar in een opvangcentrum voor minderjarigen. Vervolgens verstopte u zich in een vrachtwagen en kon u zo met de ferry naar het Spaanse vasteland doorreizen. U kwam terecht in Barcelona waar u opnieuw één jaar bleef, ditmaal bij een maternale oom. Daarna stak u door naar Perpignan in Frankrijk, waar u 6 maanden een woning huurde, om vervolgens naar België te reizen. U bleef hier aanvankelijk bij paternale ooms in Brussel. Later leerde u een Marokkaanse dame uit Kortrijk kennen, met wie u religieus huwde en heeft samengewoond.

In de periode tussen 5 oktober 2024 en 1 maart 2025 werd u zeven keer geïntercepteerd door de Belgische politie vanwege overlast, illegaal verblijf en pogingen tot diefstal. Op 5 oktober 2024 vaardigde de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een bevel om het grondgebied te verlaten uit; op 18 oktober 2024 werd hieraan een inreisverbod van 3 jaar gekoppeld. Dit bevel en inreisverbod werden verschillende malen herbevestigd. Op 1 maart 2025 werden u door de onderzoeksrechter van Ieper vijf diefstallen ten laste gelegd (waarvan vier van elektrische steps) en werd u overgebracht naar de gevangenis van Ieper.

Op 4 juni 2025 diende u een verzoek tot internationale bescherming in vanuit de gevangenis van Ieper. Bij terugkeer naar Marokko vreest u te zullen sterven door het gebrek aan een adequate behandeling tegen hepatitis C.

Na het onderhoud heeft u het CGVS nog de resultaten van een bloedonderzoek doorgestuurd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U verklaart dat u besmet bent met het hepatitis C-virus en toonde in dit verband de uitslag van een bloedonderzoek (zie resultaten bloedonderzoek toegevoegd aan het administratief dossier). U bent hiervoor momenteel in behandeling in België, vanuit de gevangenis (CGVS p.3-4). Het CGVS betwist uw medische problematiek niet doch kan niet besluiten dat u hierdoor in enige mate gehinderd werd om volwaardige asielverklaringen af te leggen. Zo heeft u op voorhand geen bezwaar geuit om het interview te laten doorgaan en, desgevraagd, beaamde u dat u zich daartoe ook in staat voelde (CGVS p.3). U ondervond voorts geen moeite om te vertellen over uw leven en problemen in Marokko, en om hierover gerichte vragen te beantwoorden. Evenmin werd vastgesteld dat u op enig moment last kreeg van bepaalde symptomen, noch gaf u aan nood te hebben aan een pauze hoewel u die mogelijkheid werd geboden. Er zijn geen indicaties die erop wijzen dat uw verklaringen niet kunnen worden beoordeeld op gegrondheid en geloofwaardigheid.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen en onderzoek van alle elementen in uw dossier wordt door het CGVS geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, aangetoond heeft.

Allereerst moet worden gewezen op de extreme laattijdigheid van uw verzoek om internationale bescherming. Hoewel u reeds in 2017 uit Marokko vertrokken bent (CGVS p.8) diende u uw verzoek pas in op 4 juni 2025, zo'n 8 jaar later. Nochtans had u dit veel eerder kunnen doen, te beginnen al in Melilla (Spaans grondgebied), maar ook later toen u op het Spaanse vasteland en in Frankrijk verbleef. Het argument dat u geen tijd had om een asielprocedure op te starten omdat u aan het werk was, is hierbij niet ernstig (CGVS p.8-9). In geval van een werkelijke en oprechte vrees bij terugkeer naar Marokko, mag worden verwacht dat bescherming bekomen prioritair was en u de procedure parallel met uw werkactiviteiten kon opstarten. Vervolgens gevraagd naar uw drijfveer om door te reizen naar België, verklaarde u dat dat was om hier asiel aan te vragen (CGVS p.10). Dit hebt u echter ook niet gedaan bij aankomst (in 2019 of 2020; verklaring DVZ, vraag 33). U wachtte integendeel nog eens 5 à 6 jaar alvorens zich tot de asielautoriteiten te richten, en dit pas nadat u hier in de gevangenis terecht kwam. Ook hier is uw uitleg na confrontatie veelzeggend. Zo stelde u dat u eerst wilde papieren bekomen via een huwelijks in België en, toen dit niet lukte en u gearresteerd werd, besloot u om toch asiel aan te vragen (CGVS p.12). Niet alleen is dit tegenstrijdig met uw eerdere verklaring, als zou u naar België gekomen zijn juist om asiel aan te vragen, ook wijst dit erop dat u duidelijk andere drijfveren hebt om hier te blijven dan een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade. De verdere uitleg dat er in de gevangenis in België hepatitis C bij u werd vastgesteld en u via de asielprocedure

medische zorgen wenste te bekomen, doet hieraan ook geen afbreuk (CGVS p.12). U verklaarde immers dat u al sinds uw 17de of 18de in Marokko wist dat u het virus had opgelopen (CGVS p.3).

Het CGVS wijst daarenboven op de zeven processen-verbaal in uw administratief dossier vanwege overlast, illegaal verblijf in België en pogingen tot diefstal. Tijdens elk van deze incidenten vroeg de politie u of er een reden is waarom u niet zou kunnen terugkeren naar uw land van herkomst, en ook of u een ziekte heeft die een terugkeer ernaartoe zou belemmeren. U antwoordde echter telkens van niet (zie administratief dossier, pv's dd. 05/10/2024 - 01/03/24). Ook werd u, reeds voor het initiëren van uw asielprocedure, reeds twee keer gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) waarbij diezelfde twee vragen aan u werden gesteld en u ofwel 'neen', oftewel 'ik weet het niet' antwoordde. Gevraagd naar de reden waarom u naar België bent gekomen, verklaarde u dat u hier wilde werken en/of bij uw familie zijn (zie formulieren DVZ dd. 17/10/24 en 04/11/2024). Dergelijke verklaringen spreken boekdelen en tonen aan dat uw aandoening in werkelijkheid geen hindernis voor u moet vormen in geval van een terugkeer. Laat staan dat u vreest te zullen sterven, zoals u voor het CGVS beweerde (CGVS p.13). Zo wel, had u dit logischerwijze veel eerder aangegeven aan de politie- en vreemdelingendiensten.

Los van voorgaande vaststellingen kan uw verklaring dat er in Marokko geen medicatie tegen hepatitis C beschikbaar is, op zich geen aanleiding bieden tot internationale bescherming. Dergelijke problematiek houdt immers geen verband houdt met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Uit uw beschrijvingen volgt namelijk dat het om een logistiek probleem ging en niet dat de medicatie u werd geweigerd vanwege een van de gronden van de Vluchtelingenconventie van Genève (ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging). U toont overigens niet aan dat er elders in Marokko geen medicatie tegen hepatitis C voorhanden zou zijn. Gevraagd wat u geprobeerd hebt om dit alsnog te verkrijgen, sprak u louter over één apotheek die u raadpleegde in Oujda. Toen de apotheker u niet kon helpen, begon uw familie in het buitenland de medicatie naar u op te sturen (CGVS p.13). Hieruit blijkt echter niet dat u op andere plekken binnen Marokko geprobeerd heeft om alsnog aan de medicatie te raken, laat staan dat deze ook in andere gebieden uitgeput was. Ook de timing van uw vertrek springt hier in het oog. Hoewel u naar eigen zeggen hepatitis C opliep toen u 17 of 18 jaar oud was (CGVS p.3), kan worden opgemaakt uit uw geboortedatum dat u reeds datzelfde jaar, in 2017, Marokko verlaten hebt. Dit bevestigt dat u geen ernstige stappen gezet heeft om elders op het grondgebied medicatie te verkrijgen. Nochtans belemmerde uw gezondheidstoestand het u niet om te reizen naar Melilla en er te werken (CGVS p.9) en kon u zich dus verplaatsen.

Waar u bijkomend nog wees op financiële beperkingen in Marokko (CGVS p.13), moet worden opgemerkt dat ook dit geen uitstaans heeft met de criteria van internationale bescherming. Er kan overigens niet worden ingezien waarom u in Marokko geen werk zou kunnen zoeken en zodoende in uw levensonderhoud voorzien. Zo volgde u in der tijd een opleiding mechanica (CGVS p.7) en hebt u ook effectief gewerkt gedurende 2 à 3 maanden in Nador. Met het geld dat u verdiende kon u er een woning huren (CGVS p.6-7). U werkte eveneens in Spanje en Frankrijk, met name in de landbouw, en hier in België als mecaniciens en schilder (CGVS p.10-11). Gezien uw ervaring in verschillende sectoren -en in landen waar u geen verblijfspapieren bezat- mag worden verwacht dat u zeker ook in Marokko, uw land van nationaliteit, een job kunt vinden. Gelet op al het voorgaande kan de status van vluchteling u niet worden toegekend. U komt evenmin in aanmerking voor de status van subsidiair beschermde.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert, gespreid over drie middelen, de schending aan van het “recht op bijstand van een advocaat” tijdens de asielpcedure met verwijzing naar artikel 23 van de Belgische Grondwet (hierna: de Grondwet) en de artikelen 7 en 35/5, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van het Europees verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM).

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen. Hij zet hierbij vooreerst een omstandig betoog uiteen inzake het recht op bijstand van een advocaat tijdens de asielpcedure. Vervolgens benadrukt verzoeker op omvattende wijze zijn medische problematiek.

Doorheen zijn verzoekschrift verwijst verzoeker naar en citeert hij fragmenten uit algemene landeninformatie, rechtsleer, rechtspraak van de Raad van State (hierna: de RvS) en 's Raads rechtspraak.

2.2. Stukken

Ter staving van het verzoekschrift worden volgende stukken toegevoegd:

- een e-mail van S. C. van 10 juni 2025 naar het CGVS en de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ);
- e-mailverkeer tussen S. C. en K. O. D. B. van 10 juni, 11 juni, 16 juni en 17 juni 2025;
- verzoekers resultaten van het medisch labo Bruyland van 6 juni 2025, die eveneens werden neergelegd bij het CGVS.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Met betrekking tot de aangehaalde schending van het recht op bijstand van een advocaat met verwijzing naar artikel 23 van de Grondwet en de artikelen 7 en 35/5, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, wijst de Raad op het volgende.

Waar verzoeker in dit verband kritiek uit op het gegeven dat zijn raadvrouw ondanks haar gemelde tussenkomst geen kopie ontvangen heeft van de kennisgeving van de datum van het persoonlijk onderhoud, stipt de Raad vooreerst aan dat in tegenstelling tot verzoekers betoog verweerder geenszins wettelijk gehouden is om de advocaat van een verzoeker om internationale bescherming op de hoogte te stellen van de datum van het persoonlijk onderhoud.

In dit verband kan er gewezen worden op artikel 7, § 1 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, dat luidt als volgt:

“Bovenop de verzendingsprocedure voorgeschreven bij artikel 51/2, zesde lid van de wet stuurt de Commissaris-generaal of zijn gemachtigde ter informatie een kopie van elke verzending zowel per gewone post naar de effectieve woonplaats van de verzoeker om internationale bescherming, indien hij daarover is ingelicht en deze van latere datum is dan de door de verzoeker gekozen woonplaats, als per gewone post, per fax of per e-mail naar de advocaat van de verzoeker.”,

en het verslag aan de Koning van het Koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003, waarin te lezen staat:

“Artikel 7, § 1 voorziet dat de Commissaris-generaal of zijn gemachtigde een kopie van de oproeping voor een persoonlijk onderhoud ter informatie naar het adres van de effectieve woonplaats van de verzoeker om internationale bescherming kan sturen indien hij daarover werd ingelicht. Dit betekent wanneer uit de stukken vervat in het administratieve dossier kan afgeleid worden dat het adres van de effectieve woonplaats van de verzoeker verschilt van het voordien door hem meegedeelde adres van de gekozen woonplaats. Deze handelswijze heeft slechts nut wanneer het adres van de effectieve woonplaats van recentere datum is dan het adres van de gekozen woonplaats. Er is geen sanctie voorzien indien de Commissaris-generaal of zijn gemachtigde geen kopie van de oproeping heeft verstuurd naar de effectieve woonplaats van de verzoeker.

Een kopie van de oproeping wordt ook per fax, per gewone post of per e-mail verstuurd naar de advocaat van de verzoeker. Er wordt verduidelijkt dat deze oproeping louter ter informatie meegedeeld wordt aan de advocaat. Het is immers aan de verzoeker om zijn advocaat in te lichten over de stand van zijn procedure. In de oproepingsbrief die door de Commissaris-generaal aan de verzoeker verstuurd wordt, staat uitdrukkelijk aangegeven dat hij zich op de dag van zijn persoonlijk onderhoud kan laten bijstaan door zijn advocaat. De verzoeker is vrij te beslissen of hij al dan niet wil worden bijgestaan door een advocaat tijdens zijn persoonlijk onderhoud.

Indien hij gedurende het persoonlijk onderhoud de bijstand van een advocaat wenst, is het zijn taak om op diligente en alerte wijze zijn verdediging te organiseren, en kan er in redelijkheid worden verwacht dat hij dan zijn advocaat zelf op de hoogte brengt dat het persoonlijk onderhoud zal plaatsvinden. Daar de kopie van de oproeping die aan de advocaat wordt overgemaakt slechts een informatieve waarde heeft, is er geen sanctie voorzien indien de Commissaris-generaal geen kopie van de oproeping heeft verstuurd naar de advocaat.”

In casu staat niet ter discussie dat verzoeker zelf tijdig en correct werd opgeroepen en meegedeeld dat het gehoor zou plaatsvinden op 7 augustus 2025. In de oproepingsbrief van 2 juli 2025 die door het Commissariaat-generaal aan verzoeker in de gevangenis werd verstuurd, wordt uitdrukkelijk aangegeven dat verzoeker zich op de dag van zijn persoonlijk onderhoud kan laten bijstaan door een raadsman van zijn keuze. Verzoeker draagt bijgevolg zelf de verantwoordelijkheid wat de organisatie van zijn verdediging betreft en indien hij tijdens zijn gehoor door het Commissariaat-generaal de bijstand van zijn raadsman wenste, diende hij daartoe de nodige maatregelen te nemen. Verzoeker is immers vrij te beslissen of hij al dan niet wil worden bijgestaan door zijn raadsman tijdens het interview.

De Raad merkt in casu op dat verzoeker bij aanvang van het onderhoud expliciet de vraag werd gesteld of hij kennis had of er een advocaat ging komen waarop hij stelde dit niet te weten (persoonlijk onderhoud, p. 2). Er werd hem hierop meegedeeld dat dit op zich geen probleem betreft en het interview ook zonder advocaat kan plaatsvinden die zich eventueel kan aansluiten mocht hij nog toekomen en die door verzoeker ook gecontacteerd kon worden na het onderhoud zonder enig verzet van verzoeker tegen een verhoor in afwezigheid van zijn advocaat (persoonlijk onderhoud, p. 2).

De Raad benadrukt dat indien verzoeker de bijstand van zijn advocaat wenste, het zijn taak is om op diligente en alerte wijze, zij het samen met zijn advocaat of een vervanging van deze advocaat, zijn verdediging te organiseren, waarbij er in redelijkheid kan worden verwacht dat hiertoe het nodige wordt gedaan om de bijstand van een advocaat tijdens het onderhoud te verzekeren.

Daarenboven wijst de Raad erop dat verzoeker geenszins concreet verduidelijkt op welke wijze de aanwezigheid van een advocaat een invloed zou hebben gehad op het verloop van zijn persoonlijk onderhoud en zijn persoonlijke verklaringen desgevallend en derhalve op de bestreden beslissing, te meer hij tevens zich niet verzette tegen een gehoor zonder zijn advocaat (supra), hij verklaarde de tolk goed te begrijpen, hij in staat was het persoonlijk onderhoud te doen, hij geen concrete toevoegingen had aan het einde van het persoonlijk onderhoud en hij overigens gedurende het persoonlijk onderhoud aangaf een pauze nodig te hebben ondanks dat hij op deze mogelijkheid gewezen werd bij aanvang van het onderhoud (persoonlijk onderhoud, p. 2-4, p. 14).

Daarnaast geniet verzoeker de bijstand van een advocaat in de huidige procedure voor de Raad, die in deze over volle rechtsmacht beschikt, waarbij zodoende rekening kan worden gehouden met de in het verzoekschrift geformuleerde opmerkingen met betrekking tot het gehoor.

Wat betreft verzoekers betoog dat hij op 4 juni 2025 een beschermingsverzoek indiende en zijn raadvrouw op 10 juni 2025 de DVZ en het CGVS inlichtte over haar tussenkomst zonder dat zij daarop op de hoogte werd gebracht van de datum van het persoonlijk onderhoud, moet bovendien nog opgemerkt worden dat verzoekers betoog tevens feitelijke grondslag mist.

Immers wijst de Raad erop dat uit de bijgebrachte stukken middels het verzoekschrift inderdaad blijkt dat verzoekers raadvrouw de DVZ en het CGVS op de hoogte bracht van een tussenkomst, doch de DVZ verzoekers raadvrouw verzocht het correcte rijksregisternummer van de verzoeker mee te delen waarop de raadvrouw verzoekers rijksregisternummer corrigeerde in een repliek op de DVZ zonder dat het CGVS nog

in dit e-mailverkeer betrokken was. Bijgevolg beschikte het CGVS eerder dan op 18 augustus 2025, zoals blijkt uit de stukken in het administratief dossier waarbij verzoekers raadvrouw haar tussenkomst rechtsreeks aan het CGVS meldde, niet over de juiste gegevens van verzoeker om een correcte tussenkomst van de raadvrouw in verzoekers dossier vast te stellen.

Waar verzoeker nog een fragment citeert uit 's Raads rechtspraak, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien wijst de Raad erop dat uit de oproepingsbrief aanwezig in het administratief dossier, in tegenstelling tot de feiten in de door verzoeker vernoemde rechtspraak, in casu wel degelijk werd vermeld dat de verzoeker om internationale bescherming zich op de dag van het gehoor kan laten bijstaan door een advocaat en een vertrouwenspersoon. Bijgevolg is de verwijzing naar 's Raads rechtspraak in deze zin geenszins dienstig daar de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde rechtspraak verschillend zijn met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Dat verzoekers recht op bijstand door een advocaat werd geschonden, kan in de gegeven omstandigheden niet worden bijgetreden.

Aan de bestreden beslissing kleeft bijgevolg geen onregelmatigheid die door de Raad niet kan worden hersteld.

2.3.4. Waar wordt gewezen op de formele motiveringsplicht, wijst de Raad erop dat deze plicht tot doel heeft de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verwerpen met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.5. Wat betreft de bijzondere procedurele noden, kan worden gewezen op volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. U verklaart dat u besmet bent met het hepatitis C-virus en toonde in dit verband de uitslag van een bloedonderzoek (zie resultaten bloedonderzoek toegevoegd aan het administratief dossier). U bent hiervoor momenteel in behandeling in België, vanuit de gevangenis (CGVS p.3-4). Het CGVS betwist uw medische problematiek niet doch kan niet besluiten dat u hierdoor in enige mate gehinderd werd om volwaardige asielerklaringen af te leggen. Zo heeft u op voorhand geen bezwaar geuit om het interview te laten doorgaan en, desgevraagd, beaamde u dat u zich daartoe ook in staat voelde (CGVS p.3). U ondervond voorts geen moeite om te vertellen over uw leven en problemen in Marokko, en om hierover gerichte vragen te beantwoorden. Evenmin werd vastgesteld dat u op enig moment last kreeg van bepaalde symptomen, noch gaf u aan nood te hebben aan een pauze hoewel u die mogelijkheid werd geboden. Er zijn geen indicaties die erop wijzen dat uw verklaringen niet kunnen worden beoordeeld op gegrondheid en geloofwaardigheid. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoeker benadrukt zijn medische problemen doch brengt geenszins concrete elementen bij die bovenstaande terechte bevindingen kunnen ontcrachten. Immers blijkt er geenszins dat verzoeker omwille van zijn medische problematiek tijdens zijn interview bij de DVZ of tijdens zijn gehoor door het CGVS in de onmogelijkheid verkeerde of verhinderd was gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen.

De Raad merkt in dit verband op dat uit verzoekers medische laboresultaten van 6 juni 2025 neergelegd bij het CGVS en middels zijn verzoekschrift, geenszins kan worden vastgesteld dat verzoekers medische staat een impact zou hebben gehad op zijn vermogen om aan de asielerprocedure deel te nemen, te meer uit het verloop van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker precies en uitgebreid kon antwoorden op de vragen zonder bijkomende opmerkingen op het einde van zijn onderhoud inzake zijn medische toestand (persoonlijk onderhoud van 7 augustus 2025, p. 3, p. 14). Daarnaast wijst de Raad erop dat verzoeker verklaarde zich in staat te voelen om het interview te doen (persoonlijk onderhoud, p. 3). Uit niets in de weergave van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker niet in staat was om op adequate wijze zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en volwaardig deel te nemen aan de asielerprocedure.

Daarenboven maakte verzoeker in het kader van de vragenlijst “bijzondere procedurele noden” geen gewag van medische problemen die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken (vragenlijst ‘bijzondere procedurele noden’ van 20 juni 2025).

Bovendien kan hoe dan ook vastgesteld worden dat er zich geen noemenswaardige problemen voordeden tijdens het onderhoud en verzoeker geen problemen ondervond om zijn verklaringen uitgebreid en gedetailleerd uiteen te zetten en concreet te antwoorden op de gestelde vragen. Verzoeker stelde de tolk bij het CGVS en de vragen goed te begrijpen en had op het einde van zijn onderhoud geen concrete toevoegingen (persoonlijk onderhoud, p. 4, p. 14).

Gelet op het voorgaande treedt de Raad verweerders conclusie bij dat er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekers rechten gerespecteerd werden en dat hij in de gegeven omstandigheden heeft kunnen voldoen aan zijn verplichtingen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Marokko het gebrek aan een (adequate) medische behandeling. Tevens vreest verzoeker de economische situatie in Marokko.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Marokko een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er moet vastgesteld worden dat verzoeker met zijn betoog niet verder komt dan het grotendeels volharden in zijn verklaringen op het CGVS en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hij stelt hiermee echter op geen enkele wijze in concreto de pertinente vaststellingen in een ander daglicht.

2.3.6.2. Vooreerst wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden verwezen naar verzoekers uiterst laattijdig verzoek om internationale bescherming:

“Hoewel u reeds in 2017 uit Marokko vertrokken bent (CGVS p.8) diende u uw verzoek pas in op 4 juni 2025, zo'n 8 jaar later. Nochtans had u dit veel eerder kunnen doen, te beginnen al in Melilla (Spaans grondgebied), maar ook later toen u op het Spaanse vasteland en in Frankrijk verbleef. Het argument dat u geen tijd had om een asielprocedure op te starten omdat u aan het werk was, is hierbij niet ernstig (CGVS p.8-9). In geval van een werkelijke en oprechte vrees bij terugkeer naar Marokko, mag worden verwacht dat bescherming bekomen prioritair was en u de procedure parallel met uw werkactiviteiten kon opstarten. Vervolgens gevraagd naar uw drijfveer om door te reizen naar België, verklaarde u dat dat was om hier asiel aan te vragen (CGVS p.10). Dit hebt u echter ook niet gedaan bij aankomst (in 2019 of 2020; verklaring DVZ, vraag 33). U wachtte integendeel nog eens 5 à 6 jaar alvorens zich tot de asielautoriteiten te richten, en dit pas nadat u hier in de gevangenis terecht kwam. Ook hier is uw uitleg na confrontatie veelzeggend. Zo stelde u dat u eerst wilde papieren bekomen via een huwelijk in België en, toen dit niet lukte en u gearresteerd werd, besloot u om toch asiel aan te vragen (CGVS p.12). Niet alleen is dit tegenstrijdig met uw eerdere verklaring, als zou u naar België gekomen zijn juist om asiel aan te vragen, ook wijst dit erop dat u duidelijk andere drijfveren hebt om hier te blijven dan een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade. De verdere uitleg dat er in de gevangenis in België hepatitis C bij u werd vastgesteld en u via de asielprocedure medische zorgen wenste te bekomen, doet hieraan ook geen afbreuk (CGVS p.12). U verklaarde immers dat u al sinds uw 17de of 18de in Marokko wist dat u het virus had opgelopen (CGVS p.3).

Het CGVS wijst daarenboven op de zeven processen-verbaal in uw administratief dossier vanwege overlast, illegaal verblijf in België en pogingen tot diefstal. Tijdens elk van deze incidenten vroeg de politie u of er een reden is waarom u niet zou kunnen terugkeren naar uw land van herkomst, en ook of u een ziekte heeft die een terugkeer ernaartoe zou belemmeren. U antwoordde echter telkens van niet (zie administratief dossier, pv's dd. 05/10/2024- 01/03/24). Ook werd u, reeds voor het initiëren van uw asielprocedure, reeds twee keer gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) waarbij diezelfde twee vragen aan u werden gesteld en u ofwel 'neen', oftewel 'ik weet het niet' antwoordde. Gevraagd naar de reden waarom u naar België bent gekomen, verklaarde u dat u hier wilde werken en/of bij uw familie zijn (zie formulieren DVZ dd. 17/10/24 en 04/11/2024). Dergelijke verklaringen spreken boekdelen en tonen aan dat uw aandoening in werkelijkheid geen hindernis voor u moet vormen in geval van een terugkeer. Laat staan dat u vreest te zullen sterven, zoals u voor het CGVS beweerde (CGVS p.13). Zo wel, had u dit logischerwijze veel eerder aangegeven aan de politie- en vreemdelingendiensten.”

Bij gebrek aan enig dienstig verweer kan de Raad bovenstaande pertinente weigeringsmotieven bijtreeden. Immers wijst de Raad er samen met de commissaris-generaal op dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst zo snel mogelijk wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, quod non in casu. Verzoeker slaagt er geenszins in een afdoende verklaring te bieden voor zijn afwachtende houding, waaronder zijn jarenlang verblijf in Europa zonder statuut, hetgeen niet in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade en relativeert de ernst en de actualiteit van de ingeroepen vrees.

2.3.6.3. Vervolgens wordt er in de bestreden beslissing op terechte wijze gemotiveerd inzake verzoekers medische problematiek en de opgeworpen financiële beperkingen:

“Los van voorgaande vaststellingen kan uw verklaring dat er in Marokko geen medicatie tegen hepatitis C beschikbaar is, op zich geen aanleiding bieden tot internationale bescherming. Dergelijke problematiek houdt immers geen verband houdend met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Uit uw beschrijvingen volgt namelijk dat het om een logistiek probleem ging en niet dat de medicatie u werd geweigerd vanwege een van de gronden van de Vluchtelingenconventie van Genève (ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging). U toont overigens niet aan dat er elders in Marokko geen medicatie tegen hepatitis C voorhanden zou zijn. Gevraagd wat u geprobeerd hebt om dit alsnog te verkrijgen, sprak u louter over één apotheek die u raadpleegde in Oujda. Toen de apotheker u niet kon helpen, begon uw familie in het buitenland de medicatie naar u op te sturen (CGVS p.13). Hieruit blijkt echter niet dat u op andere plekken binnen Marokko geprobeerd heeft om alsnog aan de medicatie te raken, laat staan dat deze ook in andere gebieden uitgeput was. Ook de timing van uw vertrek springt hier in het oog. Hoewel u naar eigen zeggen hepatitis C opliep toen u 17 of 18 jaar oud was (CGVS p.3), kan worden opgemaakt uit uw geboortedatum dat u reeds datzelfde jaar, in 2017, Marokko verlaten hebt. Dit bevestigt dat u geen ernstige stappen gezet heeft om elders op het grondgebied medicatie te verkrijgen. Nochtans belemmerde uw gezondheidstoestand het u niet om te reizen naar Melilla en er te werken (CGVS p.9) en kon u zich dus verplaatsen.

Waar u bijkomend nog wees op financiële beperkingen in Marokko (CGVS p.13), moet worden opgemerkt dat ook dit geen uitstaans heeft met de criteria van internationale bescherming. Er kan overigens niet worden ingezien waarom u in Marokko geen werk zou kunnen zoeken en zodoende in uw levensonderhoud voorzien. Zo volgde u in der tijd een opleiding mechanica (CGVS p.7) en hebt u ook effectief gewerkt gedurende 2 à 3 maanden in Nador. Met het geld dat u verdiende kon u er een woning huren (CGVS p.6-7). U werkte eveneens in Spanje en Frankrijk, met name in de landbouw, en hier in België als mecaniciens en schilder (CGVS p.10-11). Gezien uw ervaring in verschillende sectoren -en in landen waar u geen verblijfspapieren bezat- mag worden verwacht dat u zeker ook in Marokko, uw land van nationaliteit, een job kunt vinden.”

Verzoeker repliceert dat hij in Marokko gevisieerd wordt op basis van zijn sociale klasse en hij geen toegang heeft tot een adequate behandeling van Hepatitis C. Verzoeker benadrukt dat uit algemene landeninformatie blijkt dat enkel een zeer selecte groep aan patiënten die behoren tot de rijkere en goed verzekerde Marokkaanse bevolking, toegang heeft tot adequate medicatie ter behandeling van hepatitis C. Hij stelt dat verweerder helemaal geen rekening gehouden heeft met de discriminatie op basis van rijkdom en afkomst in de toekenning van deze levensreddende medicatie. Verzoeker stelt dat hij nood heeft aan een behandeling en hij dus doorverwezen moet worden naar een arts. Voorts betoogt verzoeker dat er zeer effectieve behandelingen beschikbaar zijn, waaronder directe antivirale middelen, maar deze geneesmiddelen in Marokko slechts zeer beperkt toegankelijk zijn.

Verzoeker brengt met zijn algemeen betoog en post-factum nuanceringsen inzake zijn medische toestand met nood aan een adequate behandeling geenszins concrete elementen bij die een ander licht kunnen werpen op bovenstaande terechte bevindingen.

Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoeker tijdens zijn administratieve procedure louter verklaarde dat er geen medische behandeling en/of medicatie in Marokko voorhanden was zonder dit enigszins te koppelen aan zijn eigen vermeende lagere sociale klasse (Vragenlijst CGVS van 20 juni 2025, vragen 4 en 5; persoonlijk onderhoud van 7 augustus 2025, p. 3, p. 13). Hoe dan ook wijst de Raad erop dat verzoeker met zijn betoog en verwijzingen naar algemene informatie inzake de gebrekkige toegang tot een adequate behandeling eraan voorbij gaat dat uit zijn eigen verklaringen evenwel redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij voldoende zelfredzaam is alsook op een netwerk kan rekenen. Immers verklaarde verzoeker tot het eerste middelbaar onderwijs naar school te zijn gegaan en hij studeerde om mecaniciens te worden, hij ongeveer een jaar alleen in Nador verbleef alwaar hij werkte als automecaniciens, hij in Frankrijk, Spanje en in België gewerkt heeft (Verklaring DVZ van 20 juni 2025, p. 6.; persoonlijk onderhoud van 7 augustus 2025; p. 7, p. 10- 11). Hierbij wijst de Raad erop dat verzoeker in Marokko over een familiaal netwerk beschikt daar zijn ouders, broer en twee zussen er nog steeds samen in één huis wonen (Verklaring DVZ, p. 9; persoonlijk onderhoud, p. 10- 12).

Geheel ten overvloede stipt de Raad aan dat voor de beoordeling van medische problemen een verzoeker om internationale bescherming overigens gebruik dient te maken van de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.3.6.4. De Raad meent ten slotte dat het door verzoeker neergelegde document inzake een bloedonderzoek geen afbreuk kan doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd. Het louter benadrukken van het neergelegde document en verzoekers medische toestand werpt geen ander licht op voorgaande vaststellingen te meer op zich niet wordt getwijfeld aan verzoekers medische problematiek.

2.3.6.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont evenwel niet aan dat er heden in Marokko een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert. In hoofde van verzoeker kan bijgevolg geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.10. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

2.3.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad stipt aan dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.12. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.3.13. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend zesentwintig door:

H. CALIKOGLU, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU